

[Damsgaard.]

skatte- og afgiftslovene. Derfor er det så uhyre vigtigt, at vi får det rigtige billede frem.

Der er på denne baggrund især et par punkter, jeg vil hæfte mig ved. Venstre har gang på gang fremført ønsker om at få fremlagt oversigter over statens anlægsudgifter — også ud over det enkelte finansår, idet arbejder, der på dette område sættes i gang i det enkelte finansår, jo ofte vil have virkninger ind i flere følgende finansår. Vi erkender, at vore ønsker her på en række punkter er blevet imødekommet, men det er jo ikke nok, at oversigterne laves; de skal også virkelig bruges, så vi kan undgå det urimelige, at man må bremse igangværende investeringer.

For det kommende finansår viser disse oversigter en stigning i det offentlige anlægsudgifter på 15-16 pct. i forhold til indeværende finansår. For offentligt byggeri er stigningen endog 20-25 pct. Jeg nævner disse tal på baggrund af den økonomiske årsoversigts forventninger om, at erhvervsbyggeriet efter et fald i det foregående år nu på ny skulle begynde at vokse, og at der i øjeblikket for det regulerede erhvervsbyggeri ligger ansøgninger om igangsætningstilladelser svarende til mellem tre og fire gange det, som kan forventes tilladt i det kommende år. Der er for mig ingen tvivl om, at denne store sum af det offentlige bygge- og anlægsudgifter repræsenterer velbegrundede og påtrængende ønsker. Det er helt klart, at venstre ønsker disse offentlige investeringsopgaver løst så langt og så hurtigt som overhovedet muligt, men vi kan ikke se bort fra, at disse offentlige investeringer i vid udstrækning skal trække på de samme knappe produktionsmidler, den samme knappe arbejdskraft og kapital som boligbyggeriet. Venstre ser gerne disse offentlige investeringsønsker opfyldt, hvis de vel at mærke kan indpasses i hensynet til boligproduktionen og økonomien som helhed, men alt for ofte har vi set, at der blev sat for meget i gang, så det enten førte til forstærket inflation eller til, at man standse halvfyrdige investeringer, og det kan ingen i virkeligheden være interesseret i. Jeg skal ikke nægte, at det er med betænkelighed, vi ser på denne post i finanslovsforlaget.

Venstre har i anden forbindelse på boligområdet taget initiativ til at få oplysninger og materiale frem, så vi kan se, hvad der kan gøres for at øge byggekapaaciteten til gavn både for boligbyggeriet og for løsningen af de store offentlige investeringsopgaver. Når vi i dag skal vurdere disse offentlige investeringsønsker, må vi gøre det ud fra de nuværende produktionsmuligheder inden for bygge- og anlægsområdet, præget som de er bl. a. af skranker for arbejdskraftens bevægelighed. Det er jo de samme forhold, der gør, at vi med disse investeringsønsker i finanslovsforlaget ikke uden videre kan se bort fra risikoen for en overophedning og tendenser til inflation for nogle områder af vor økonomi, medens det på andre områder kan blive vanskeligt at opretholde beskæftigelsen. Det er da også på denne baggrund, at venstre i år i modsætning til de seneste år forud ikke har villet tage ansvaret for at foreslå bevillinger til beskæftigelsesforanstaltninger strøget af finanslovsforlaget. Vi erkender, at regeringens politik på en række områder kan betyde en risiko for beskæftigelsen, men vi håber inderligt, at der ikke bliver brug for disse penge.

Ser vi på finanslovsforlagets sluttal, de samlede drifts- og anlægsudgifter og de samlede skatter og afgifter, rejser det spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet ikke findes grænser for deres himmelflugt: forrige år 10,3 milliarder kr., i år 11,3 milliarder kr. og efter det foreliggende forslag 12,3 milliarder kr. Vi må ikke glemme, at de offentlige finanser har afgørende indflydelse på hele det økonomiske klima i vort samfund og på erhvervenes trivsel og mulighederne for at skaffe god og lønnende beskæftigelse. Statens udgifter er sammen med skatterne fordoblet på 4-5 år. Sådan er tempoet. Giver det virkelig ikke regeringen og især den højtærede finansminister anledning til overvejelser?

Borgernes forbrugsmuligheder voksede ifølge den økonomiske årsoversigt slet ikke i det sidste år, derimod steg statens forbrug med 6 pct. Dette rejser spørgsmålet om, hvordan de sidste fem-seks års udefra kommende økonomiske medbør er blevet forvaltet. Har den ført til, at befolkningen med større fortrosthed og tryghed kan se fremtiden i møde, for selvfølgelig har medbøren udefra givet fremgang på mange områder,